

Η Κυριακή μετά τα Φώτα στην Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Ναό Αποστόλου Παύλου Μεγάλης Χώρας χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην πανηγυρική Θεία Λειτουργία την Κυριακή μετά τα Φώτα, 12 Ιανουαρίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κατά το κήρυγμά του ανέλυσε την αποστολική περικοπή της ημέρας, λέγοντας τα εξής:

«Βρισκόμαστε στην Κυριακή μετά τα Φώτα. Λίγες ημέρες έχουν περάσει από τα Θεοφάνια, την σπουδαία εορτή της Εκκλησίας μας, εορτή γεμάτη μεγαλείο, Θεία δόξα και λυτρωτική αποκάλυψη. Ακόμη αντηχούν στα αυτιά μας οι μεγαλειώδεις ευχές του Μεγάλου Αγιασμού. Ακόμη η καρδιά μας πάλλεται από την συγκίνηση των ήχων της καμπάνας, την στιγμή που ο ιερέας χάραξε σταυροειδώς το νερό με τον Σταυρό και τον βασιλικό. Ακόμη η φωνή μας διατηρεί την μελωδία του θριαμβευτικού απολυτίκιου: «Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η της Τριάδος εμφανερώθη προσκύνησις...»

Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα, ο άπειρος και ακατανόητος Τριαδικός Θεός, ο Δημιουργός του σύμπαντος και Κύριος των δυνάμεων και του χρόνου, κατέβηκε «εις τα κατώτερα μέρη της γης». Και ιδού η αποκάλυψη της δόξης Του στον ποταμό Ιορδάνη!

Ακατανόητο το μυστήριο, αλλά και δικαιολογημένο το μεγάλο ερώτημα:

Με ποιόν τρόπο η αποκάλυψη αυτή επηρεάζει την ζωή μας και μας χαρίζει νέα ελπίδα και νέα προοπτική; Την απάντηση προσφέρουν οι θεόπνευστοι Πατέρες της Εκκλησίας μας. Τι μας διδάσκουν;

Ότι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος που γίνεται άνθρωπος για την δική μας σωτηρία, δεν έχει ανάγκη να βαπτιστεί. Άλλωστε, ο ίδιος ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος αναφωνεί προς Αυτόν: «Εγώ έχω ανάγκη να βαπτιστώ από Εσένα κι Εσύ έρχεσαι σε μένα;».

Ο Χριστός όμως επιμένει, διότι, κατά την ώρα εκείνη, το βάπτισμα δέχεται ολόκληρη η ανθρώπινη φύση, την οποία ο Κύριός μας έχει προσλάβει. Κατά συνέπεια, η Βάπτισμα του Χριστού αφορά προσωπικά τον καθένα από εμάς. Βεβαίως, προς τον Χριστό απευθύνεται ο λόγος του επουράνιου Πατέρα: «Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός».

Βεβαίως, υπεράνω του Χριστού που βαπτίζεται στον Ιορδάνη αποκαλύπτεται το Άγιο πνεύμα «εν είδει περιστεράς».

Αυτή όμως η φωνή και η αποκάλυψη αποτελούν την απαρχή και του δικού μας προσωπικού βαπτίσματος. Η φωνή του Επουράνιου Πατέρα ακούστηκε μυστικά και κατά την ώρα της δικής μας τριπλής καταδύσεως στην κολυμβήθρα. Τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος είναι τα δικά μας προσωπικά δώρα, τα οποία δεχτήκαμε αμέσως μετά την βάπτισή μας μέσω του αγίου μύρου κατά την διάρκεια του μυστηρίου του Χρίσματος.

Αυτά τα χαρίσματα αποτελούν το θέμα της σημερινής αποστολικής περικοπής. Ο Απόστολος Παύλος απευθύνεται προς τους κατοίκους της Εφέσου, την ώρα που εκείνος βρίσκεται για πρώτη φορά φυλακισμένος στην Ρώμη. Οι ταλαιπωρίες του είναι μεγάλες, το μέλλον του αβέβαιο, οι Εκκλησίες που έχει ιδρύσει είναι ασταθείς και συχνά διχασμένες.

Τί μπορεί να προσφέρει αυτός, ένας έγκλειστος, στην Εκκλησία της Εφέσου που αγωνίζεται να βρει το δρόμο της εν μέσω συγκρούσεων και ψευδοδιδασκάλων; Τι άλλο από το να τους υπενθυμίσει πως, όταν η Εκκλησία διχάζεται, είναι σαν να πληγώνεται το Σώμα του ίδιου του Χριστού. Υπενθυμίζει όμως και κάτι άλλο: «Στον καθένα μας έχει δοθεί κάποιο ιδιαίτερο χάρισμα, σύμφωνα με το μέτρο που δωρίζει ο Χριστός», αναφέρει στον 7ο στίχο.

Όλοι είμαστε ευεργετημένοι, διδάσκει σε εκείνους και σε εμάς ο Παύλος, ο καθένας με τα δικά του ιδιαίτερα χαρίσματα· χαρίσματα διαφορετικά άλλα εξίσου πολύτιμα, που μας κάνουν μοναδικούς και απαραίτητους μέσα στην Εκκλησία. Ο Χριστός αποφάσισε το είδος και το μέγεθος των χαρισμάτων μας. Εκείνος μας προίκισε με υπέροχες δυνατότητες προκειμένου να ζήσουμε με χαρά και δημιουργικότητα. Αρκούν όμως αυτές οι δωρεές; Είναι ικανές από μόνες τους να εξασφαλίσουν μία γεμάτη και χαρούμενη ζωή;

Ο απόστολος Παύλος γνωρίζει πως τα ιδιαίτερα χαρίσματα του κάθε ανθρώπου είναι όντως πολύτιμα, μπορούν όμως να αποτελέσουν πηγή υπερηφάνειας, αλλά και αιτία διχόνοιας. Οι χαρισματικοί άνθρωποι, υπάρχει συχνά κίνδυνος να αποτελέσουν «απειλή» για την κοινωνία, εάν χρησιμοποιήσουν τα ταλέντα τους για την ικανοποίηση του εγωισμού τους.

Προκειμένου λοιπόν να προφυλάξει την Εκκλησία, ο Άγιος Απόστολος σπεύδει να υπενθυμίσει πως τα χαρίσματά μας δεν αποτελούν προσωπικά μας κατορθώματα αλλά δώρα του μεγάλου δωρεοδότη Θεού. Μας υπενθυμίζει όμως και κάτι ακόμη: Πως υπάρχει συγκεκριμένος λόγος, για τον οποίον τα δώρα αυτά μας δόθηκαν. Και ποιός είναι αυτός; Τον αναφέρει στον 12ο στίχο: «προς τον καταρτισμόν των αγίων εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού».

Τριπλός λοιπόν είναι ο σκοπός των χαρισμάτων μας: Πρώτος, ο καταρτισμός των άλλων, δηλαδή η τελειοποίηση, όχι μόνο η δική μας αλλά και των αδελφών μας.

Δεύτερος, η αγάπη και η φροντίδα για τις ανάγκες του διπλανού μας. Και τρίτος, η ενίσχυση των δεσμών των πιστών μεταξύ τους, ώστε να χτίζεται και να δυναμώνει το πνευματικό οικοδόμημα της Εκκλησίας που αποτελεί το Σώμα του ίδιου του Χριστού.

Πόσο ευρύ και πολύπλευρο είναι το όραμα ζωής στο οποίο μας καλεί ο Απόστολος Παύλος! Εκεί που ο σημερινός άνθρωπος εκπαιδεύεται, από την μικρή κιόλας ηλικία του, να ζει και να ενεργεί εγωιστικά, ενδιαφερόμενος μόνον για την ατομική του εξέλιξη και την προσωπική του επιτυχία, ο Απόστολος Παύλος μας προτείνει κάτι διαφορετικό: Έναν τρόπο ζωής, στηριγμένο στο διαρκές ενδιαφέρον και την ανιδιοτελή προφορά προς τον συνάνθρωπό μας, αλλά και στην άοκνη προσπάθεια για την μεταμόρφωση της αποξενωμένης και διασπασμένης κοινωνίας μας σε μια μεγάλη οικογένεια.

Η θαυμαστή και αδιαχώριστη ενότητα της θείας και της ανθρώπινης φύσεως στο πρόσωπο του Κυρίου μας, που πριν λίγες ημέρες βαπτίστηκε στον Ιορδάνη ποταμό, αποτελεί το πρότυπό της ενότητος που Εκείνος επιθυμεί να χαρακτηρίζει το Σώμα Του, δηλαδή την Εκκλησία Του. Όλοι έχουμε μία κοινή αποστολή και ευθύνη: να συμβάλουμε στην ενότητα αυτή. Με ποιόν τρόπο; Εμβαθύνοντας στην κοινή μας πίστη, ενισχύοντας ανυπόκριτα τους δεσμούς μεταξύ μας και ελαφρώνοντας ο ένας τα βάρη του άλλου, όπως, με πατρική αγάπη συμβουλεύει ο Πάυλος στην προς Γαλάτας επιστολή του. Όσο ενωνόμαστε μεταξύ μας, τόσο μετέχουμε στο μυστήριο της αγάπης του Θεού. Και όσο η αγάπη πλημμυρίζει την ψυχή μας, τόσο βλέπουμε τα ιδιαίτερα χαρίσματά μας να ανθίζουν και να καρποφορούν.

Υπάρχει όμως και μία μεγάλη, μία κοινή δωρεά εκ μέρους του Θεού προς όλους μας: Ο ίδιος ο εαυτός Του! Το Σώμα Του και το Αίμα Του! Συμμετέχοντας στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας και ιδιαίτερα στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, ενωνόμαστε μαζί Του και ομοιάζουμε όλο και περισσότερο με Εκείνον. Αυτή η ομοίωση με τον Θεό της αγάπης αυξάνει και τελειοποιεί τα χαρίσματά μας, μεταβάλλοντας, εμάς μεν, σε πρόσωπα διαρκούς προσφοράς, την Εκκλησία δε, σε κοινωνία αδελφικής ενότητος, στηριγμένης στην κοινή πίστη και στην κοινή ελπίδα».

Αμέσως μετά την Θεία Λειτουργία, στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός ευλόγησε και έκοψε την βασιλόπιττα του Πολιτιστικού Συλλόγου Μεγάλης Χώρας «Το Ζαπάντι», παρουσία των ενοριτών και των κατοίκων της Μεγάλης Χώρας και ευχήθηκε κατάλληλα για τη νέα χρονιά.

Κατόπιν, μετέβη στην αίθουσα του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Αग्रινίου, όπου ευλόγησε και έκοψε την βασιλόπιττα του Πανευρυτανικού Συλλόγου Αιτωλοακαρνανίας, προσκεκλημένος του Προέδρου κ. Κωνσταντίνου Λιούπρα και του Δ. Σ. του Συλλόγου.

Στη συνέχεια μετέβη στην εκδήλωση του Ιατρικού Συλλόγου Αग्रινίου, προσκεκλημένος του Προέδρου κ. Γεωργίου Αγραφιώτη και του Δ. Σ. του Συλλόγου, στους οποίους ομιλήθηκε για την αντιμετώπιση της πανδημίας, στους οποίους ομιλήθηκε για την αντιμετώπιση της πανδημίας.

